

Tömegközlekedés... 2

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2019

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 19 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

**Győri Nagy Attila: Közlekedés tömeggel, avagy tömeg-
közlekedés**

II. helyezett lett:

Kutasi Horváth Katalin: Jegyeket, bérleteket kérem!

III. helyezett lett:

**Győri Nagy Attila: Tömeg és közlekedés
valamint**

**Varga Árpád: Limerickek a közlekedésről
című írása.**

Gratulálunk!

Császár József: Utazás

Az ötvenkettes hely kényelmes és pompás,
ha már megy a vonat, a kilátás csodás.
Hátizsák a polcra, kabát a fogasra,
rejtvény, toll, szemüveg a kicsi asztalra.
Leülök helyemre, elindul a vonat,
a padsorok között egy utas még baktat.
Nézi a számokat, nézi a helyeket,
az ő ülőhelye valahol itt lehet.
Megállt, hozzám fordult, és megszólalt végül:
„Bocsásson meg, uram, de a helyemen ül.”
Mutatja a jegyét, én is az enyémet,
kettőnknek adták el ugyanazt a helyet.
„Ki ül itt mellettem?” - tétován kérdezte,
hogy az a hely üres, ezt örömmel vette.
Nem volt már semmi baj, ültünk mind a ketten,
és néztük a tájat meglelégedetten.
Püspökladány, Szolnok, hogy telik az idő,
itt is van felszálló, magától érthető.
Nincs is semmi hiba, akad még ülőhely,
ami ezután jön, az viszont kész röhej.
Közeledik egy nő, majd megáll előttem,
hogy a helyemen ül, máris közli velem.
Jegyem előkerül, bárki meggyőződhet,
hármunknak adták el eme becses helyet.

Klotz Mária: Tömegközlekedés helyett

Hangosan felsírt a baba a szülőszobában. Kislány született, olyan három és fél kilóval, egy kicsit több mint félméteres hosszal. Az édesanya a fájdalom és az öröm boldog perceitől nem is fázott, pedig iszonyú hideg volt a teremben, fűtés ugyanis nem volt. Az 1956-os forradalom és szabadság-

harc nyomai még nem múltak el, a kórház ablakait kilőtték, kitörték, így a kereteket csak vastag papírral tömködték be a hideg elől. Január 22-e, hajnal volt, kemény, zimankós téli nap. Fehér hópúder lepte el a tájat. Csofátalatosan vakított, olyan mesekönyvbe illő, szépséges világot idézett.

Az utolsó hét lassabban, döcögősebben telt, mint a többi. Mariska már nehezebben mozgott, a háta is kissé fájt, időnként szúrósan sajgott. Néha-néha már jósló fájásokat is érzett, de nem tulajdonított nekik túlzott jelentőséget. Szorgalmas asszonyként ellátta a háztartást, süttött, főzött, takarított, megetette a tyúkokat, kacsákat és a disznót. A cicának minden reggel friss tejet töltött a fém tányérkájába.

Úgy késő este, talán nyolc óra körül még elrendezte a tízéves fiát, Mikit, vacsorát adott neki. Tejbegrízt főzött, azt nagyon szerette a gyermek. A nagymamának is adott belőle, ő is nagy élvezettel kanalazta a kását, igaz, cukor és kakaó nélkül, mert ilyen különlegességeket még nem lehetett a boltban kapni. A ház ura, Miklós, főtt krumplit evett szalonnával. Még az ősszel sikerült a pincében eldugnia néhány zsákkal, és még pár tábla szalonnát is elrejtett a padlásra a gerendák mögé, így volt mit enni. Az esti étkezés után a család tagjai megfürödtek a nagy lavórban, majd a nagymama és a gyermek nyugovóra tértek.

Mariska a férjének zsíros kenyeret csomagolt, jól megszórva pirospaprikával és lila hagymával. Egy darab rongyba tekerte, majd gondosan behelyezte a bányásztáskába. Még egy kulacs teát is csúsztatott mellé, hogy legyen majd mit innia a Schichten, az éjszakai műszakban.

A konyhában kilencet ütött a falóra, jelezve, hamarosan indulnia kell dolgozni.

- Miklós, öltözz fel melegen, nagyon hideg van! - figyelmeztette férjét, majd Szerencse fel! köszönéssel elbúcsúzott tőle.

Miklós megígérte neki, hogy igyekszik haza, hátha holnap megérkezik a várva várt baba. Mariska a kapuig kikísérte férjét, aki szorosan magához ölelte és meg is csókolta feleségét. Valahogy érezte, erre éppen most szüksége van.

Vigyázz magadra! - köszönt el tőle, majd elindult a dorogi bányába.

Mariska elmosogatta a szennyes edényeket, végül lefeküdt aludni. Már nagyon sajgott a háta, a dereka, alig tudott mozogni. Úgy éjfél tájban

érezte, hogy vizes alatta a lepedő, ugyanis elfolyt a magzatvize. Felkelt, felvett egy meleg mackónadrágot, vastag zoknival és gumicsizmával. A felső testét két vastag kardigánnal és egy meleg kabáttal védte a hidegtől. A fejére jó vastag fejkendőt kötött. Vitt magával egy gyapjúpokrócot is, arra gondolva, ki tudja, mire kell majd. Mielőtt útra kelt, beszólt a nagymamának, hogy figyeljen fiára, Mikire, aki már mélyen aludt.

Kilépett a házból és elindult a falu határába, a vonatpályaudvarra, ahol az út szélére állt. Egy autóra, buszra, bármire várt. Csak jöjjön már valami! - sírdogált. Már ott didergett vagy fél órája, de jármű, pláne tömegközlekedési eszköz nem járt arra. Még a madár sem. Fájdásai egyre fokozódtak, fázott és kegyetlen félelem lett úrrá rajta, mi lesz, ha nem jut be a kórházba. Mi lesz, ha elájul, vagy valami szörnyűség történik vele.

Már azon spekulált, hogy hazamegy és otthon hozza világra gyermekét, amikor egyszer csak nagy csindadrattával érkezett egy nyitott teherautó, amelyen már messziről felismerhetően három orosz katona ült. Kilépett az út közepére és integetni kezdett. Nagy öröme le is fékezett a sofőr és megállt a jármű.

Jónapot kívánok! - köszönt Mariska.

- здравствуйте! - üdvözölte az egyik orosz katona.

Nem kellett semmit mondania, a férfiak látták, nagy a baj. Annyit mégiscsak közölt, hogy *Dorog* és *Spital*. Megértették a katonák, és felsegítették a vajúdó asszonyt a teherautóra, még le is fektették egy oldalpadra. A pokróccal szépen betakarták, és halkán dalolni kezdtek.

Negyedóra múlva megérkeztek a dorogi kórházba, ahol a katonák egyenesen egy szülősobának nevezett, lepusztult terembe vitték. Levetkőztette őt egy nővérke, majd letörölgette és felfektette egy ágyra. Sem beöntés, sem borotválás nem történt már, mert a jövevény kitörő erővel jelezte, hogy világra akar jönni. Jöttek a tolófájások, és Mariska már alig kapott levegőt, de nyomott kegyetlenül.

- Jól csinálja! - ugrott oda egy orvos, majd felkiáltott:

- Már látszik a baba fejtetője! Na, most lihegjen, aztán ha jön a fájdalom, nyomjon újra! - tette hozzá.

- Mariska úgy is tett, és hamarosan kicsusszant belőle az élő, érett, kislány. A Mária nevet kapta a nagymamája és az anyukája után.

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 2.

- Jaj, de szép! - mondta a nővérke, és Mariska már hallotta, hogy hangosan felsír a kislánya. Nagyon boldog volt, minden fájdalom elmúlt. A bába rögtön el is vitte a csecsemőt, és csak délután hozta a kórterembe a gyermekágyas anyának.

Mariska egy kórterembe került, ahol szintén nem volt üveg az ablakban, csak a vastag papírdekli. Rettenetesen fázott, szinte reszketett. Eszébe jutott, hogy van nála egy pokróc. Megkérte az egyik kismamát, hogy takarja be őt. Az anyuka szívesen meg is tette, hiszen ő már jobban volt, sétálgatott.

Délután behozták pólyában a kisbabát, és mellé fektették az ágyba. Mariska csak nézte, nézte, és nem talált szavakat. Milyen édes! Milyen csöpp orra van! Milyen pihés a haja! - gyönyörködött kislányában, amikor eszébe jutott, hogy meg kell szoptatnia. A mellére tette Marikát, de anyatej még nemigen jött belőle. A kisbaba szopóreflexei már működtek, így lassan szopni kezdett. Másnapra már beindult a tejelválasztás, és tudta táplálni őt.

Pár nap múlva hazamehettek a kórházból. Vonattal közlekedtek, ugyanis napközben már járt. Nagy volt otthon az öröm. Miki boldogan ölelte meg és ringatta kistestvérét, aki még szokta a környezetet. Miklós is örült, hiszen fia után lánya született.

Lassan Mariska is belerázódott a hétköznapi munkájába, a gyermeknevelés terén is már járatosabb volt, mint korábban a fiánál.

Egyik estén a jó meleg szobában arról beszélgettek férjével, mi lett volna, ha nem érkezik meg tömegközlekedés helyett az orosz teherautó. Gyakran megdobbant a szíve, amikor emlékezetében lejátszotta a történetet, és a három orosz katonára gondolt...

Kutasi Horváth Katalin: Egy sofőr vallomása

Buszvezető voltam,
zsírban fürdött hajam.
Hogyha utast láttam,
akadt néhány szavam...

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Ha a megállóban
álldogált egy néne,
késztetésem nem volt,
hogy fékezni kéne.
Hogy történhetett, hogy
magamból kikeltem,
mikor olyan szép kis
egyenruhát viseltem?
Hogy jutottam ide?
Elmesélem, kérem,
egyik-másik utas
kiszívta a vérem...

Leszálló nem akadt,
föl se szálljon senki,
jön ma erre még busz,
nem kell megijedni!
Van itt népség elég,
minek fenyegetni,
ha akarok, tudok
szennyest teregetni!

Mindenkinél van jegy?
Álljunk meg egy szóra!
Ön ingyen utazik?
Szálljon inkább lóra!
Nem kéne itt enni,
minden tiszta morzsa!
Ez a csapat gyerek
féktelen egy horda!

Ha ablakot nyitnak,
hiába a klíma...
Vegye ölbe gyermekét,
mielőtt felsírna!

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 2.

Miközben felszáll, itt
ne írjon sms-t,
ne a buszon hagyja,
lent talál szemetest!

Ne itt beszélje ki
életének felét,
mindjárt megtudom
az óvodai jelét...
Ha meg van fertőzve,
ne pont rám tüsszentsen!
Nem indult időben,
kérem, ne füllentsen,
főnökénél ne mártson be,
a BKV nem hibás,
ha ki is maradt most egy járat,
későn kelt fel, nem vitás!

Hogy miért nincs ülőhelye?
Nem bír állni? Reumás?
Leszállok én, üljön ide,
csak kösse már meg a kutyát!
Nincs jogsíja? Na és aztán!
Maga akart leülni!
Visszavonja kívánságát?
Hogy nem kell belemerülni?

Igen, indulhatunk, uram,
de hova olyan sietős?
Semmi közöm nincsen hozzá?
Ja, a neje viselős?
Miért nem kezdte rögtön ezzel?
Megyünk akkor ötvennel!
Fogok én itt vitatkozni
mindenféle jöttmenttel?!

Alkoholizált eleget,
le kéne hát szállnia,
és akkor ennek a hölgynek
nem kellene állnia!
Igazam van végre egyszer,
azt mondják az utasok!
Ne kelljen már újra kérnem,
mert ha rendőrt hívatok,
pár óráig nem tud menni
senki akkor dolgára,
hiába is hivatkozna
utazási jogára...

Hogy ezt szépen elrendeztük,
máris jobb a hangulat,
most már talán nyugtunk lesz,
s nem szidják az anyjukat.
Mit akar a menetrenddel?
Hogy azt be kell tartani?
Minek okoskodik, kérem,
fel akar bosszantani?

Ezután már nem beszélünk,
kimulattuk magunkat,
szerelmesek csókolóztak,
feldobták a napunkat.
Technózenét is hallgattunk,
csikorogva fékeztem,
hogyha kellett, hát dudáltam,
s olykor én is vétkeztem.

Igen ritkán verekedtem,
mindig inkább én kaptam,
s hogy mi lett a nóta vége?
A buszvezetést ott hagytam!

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 2.

Nem vonultam én nyugdíjba,
annyi idős nem vagyok,
magam után most már, kérem,
kétséget tán nem hagyok.
Jó ebben az intézetben,
elég sok az ismerős,
egész jó kis békesség van,
s a nyugtató jó erős!

Vigyázzon, ha rossz buszra száll,
időben kell váltani,
s nem a sofőrt kell ilyenkor
ülésétől kirántani!

Holécziné Tóth Zsuzsa: Akinek van akarattya...

Andi barátnőm a napokban mesélte, hogy a múlt nyáron Balatonakarattyán nyaraltak a férjével és három lányával kedves barátaiknál, akiknek szintén három gyerkőcük van. A nyaralás során számtalan vidám percet töltöttek együtt, de a legeslegemlékezetesebb nap - melyet azóta is emlegetnek - az volt, amikor egyik ebéd után elhatározták, hogy elindulnak a „Katica vonattal” Balatonfüredre fagylaltozni. A lányok kiöltöztek csupa nőcis ruhába, fejükön kis kalappal, és büszkén vonultak a szüleikkel a vasútállomásra. Odaérve rögtön a pénztárhoz mentek, hogy megtudakolják, mikor megy a következő vonat arrafelé, és megvásárolják a két nagycsaládos jegyet. Legnagyobb meglepetésükre a jegypénztáros közölte, hogy „Még ne tessenek megvenni a jegyet, mert egyelőre nem jön vonat, de maradjanak az állomás közelében, és ha megtudom, mikor hárul el a technikai akadály, akkor kiszólok a peronra”. Mit volt mit tenni? A lányok előbb „balettoztak” a síneken, majd fogócskázni kezdtek, Andi barátnője pedig visszaszaladt a könyvéért, hogy ő akkor inkább olvas, amíg megjön a vonat (megtehetette, hiszen a család a szomszéd utcában lakott).

Eltelt vagy fél óra, mikor Zoli megérdeklődte a jegypénztárostól, hogy nincs még semmi fejlemény? Erre a pénztáros közölte, hogy továbbra is bizonytalan a helyzet, mert a tegnapi vihar miatt fellazulhatott a talaj, és ma délben egy óriási fa dőlt a sínekre - éppen a Desiro motorvonat elé -, az a vonat pedig, melyet mentesítőnek küldtek volna helyette, menet közben kigyulladt. Így amíg azt el nem vontatják, az a vonat se tud eljönni Akarattyáig, amelyik elől időközben a kidőlt nyárfát eltávolították.

Összeült a „családi kupaktanács”, hogy visszamenjenek-e, de a lányok úgy döntöttek, most már csak azért is várják meg a vonatot, inkább menjen föl apu egy csomag kártyáért, meg vízért, mert időközben kifogyott a kulacs. Várakozás közben még egy mondókát is fabrikáltak:

„A jó fagyit csak az kapja, akinek van Akarattya!”

Eltelt még vagy 30 perc, mikor a jegypénztáros újra felbukkant, azt mondta, most már megvehetik a jegyet, jönni fog a vonat, de előbb elmegy majd a Pest felé tartó. Közben mások is szállingózni kezdtek, és a pénztáros be is mondta a hangosbeszélőbe, hogy a hamarosan érkező Pestig közlekedő vonatra mindenki szálljon fel, aki oda tart, mert aznap ez lesz az utolsó - tekintettel arra, hogy sok a veszteglő vonat a délutáni fönnakadás miatt. Az a vonat befutott, az emberek jöttek - volt ki futva, mert hallotta a hangosbeszélőt, volt, ki lassabban. A kalauz már épp jelt adott volna az indulásra, amikor egy hölgy magas túsarkúban, talpig érő nagyvirágos ruhában, nagyszélű kalapban betepegett, maga után húzva pink színű bőröndjét, karjában tartva kis fehér kutyáját.

A kalauz még oda is kiáltott:

- Pestre jön, hölgyem? Akkor tessék gyorsan sietni! Megvárjuk?
- Mit sürget engem? - válaszolta kényeskedve. Majd én eldöntöm, fel akarok-e szállni!

A vonat ezután elindult, az erősen kifestett „madame” pedig kényeskedve odalépett a jegykiadó becsukott ablakához. Határozottan bekopogott, majd amikor a pénztáros kinyitotta az ablakot, ellentmondást nem tűrő hangon közölte, hogy kér egy jegyet Székesfehérvárra. A pénztáros közölte, hogy most ment el az utolsó vonat Pest felé, miért nem szállt föl rá, adott volna a kalauz útközben jegyet...

- Na de kérem! - háborgott a szőke hölgy. - Az az ember azt kiabálta, szálljon föl, aki Pestre megy! Én meg Székesfehérvárra akarok menni... engem félrevezettek! Hallatlan pimaszság! Hol lehet itt panaszt tenni?! A párbeszéd hallatán persze Andiék családja jót derült, hiszen még a legkisebb lányka is tudta, hogy az a vonat, amelyikkel ők Budapestről jöttek, Székesfehérváron át közlekedik. Amikor a hölgy füstölögve kivonult az állomásról, az egyik lány rögtön utánozni kezdte, hogyan billegett végig a peronon magas túsarkokon, maga után húzva a bőröndöt és a kiskutyát. Ennek persze újabb hahotázás lett az eredménye, és még az időközben megérkező - a lányok nagy csalódására nem piros - vonaton is azt nevelték, hogy így jár az, aki addig sminkeli magát, amíg az utolsó vonat is elmegy. Amikor a kalauz hozzájuk ért, Emma elpanaszolta neki, hogy ők bizony piros „Katicával” szerettek volna utazni, de hiába vártak rá. A kalauz ránézett a népes gyerekseregére, és elárulta, hogy a következő vonat már a piros Desiro lesz. És mit tesz ilyenkor, akinek van „akarattya”? Gyorsan leszálltak Kenesénél, és megvárták a „Katicát”, hogy teljesüljön a lányok kívánsága. Így végül jól sikerült ez a kalandos út, és állítólag a fagyi is finom volt!

Császár József: Kerékpár

Ki az, ki megérti az embernek eszét?
Elkészít ő mindent, de ki látja a végét?
Ha valami kész van, szerinte mégis kész?
Feltalálni hipp-hopp, csak ennyi az egész.
Így járt a bicikli, lett is két kereke,
és ezért mifelénk kerékpár a neve.
Gurul hegynek, völgynek, nagyon megkedvelték,
drótszamárnak ezért oly sokan becézték.
Felvillant az elme: egy jármű, két kerék,
egyhez egy is elég, így egyet nyerhetnének.
Ez működni fog, így legyen monocikli,
ha másnak úgy tetszik, mondja, unicikli.

Újra villant az agy, ha három kerék lenne,
stabilan gurulna, ember el nem esne.
A kereke három, öt új név illeti,
hívják ezután csakis úgy, hogy tricikli.
Így lett kettőből egy, majd kettőből három,
s ez így megy majd tovább; végét nem is látom.
Csak telt-múlt az idő, meglett a négy kerék,
azután már bringó-hintónak nevezték.
A négy kerék is már úgymond hab a tortán,
de igazi jármű ennél többet kíván.
Lesz még öt, hat kerék, hét, nyolc is talán,
ennek hol lesz vége, az igazi talány.
Pedig három kerék sok, az egy meg kevés,
marad a biciklis tömegközlekedés.

Holécziné Tóth Zsuzsa: De miért?

Ez a történet több mint tízéves, de még mindig emlékezetes a fiam számára. Robi éppen végzett az éjszakai szolgálattal, lejelentkezett a felvigyázó irodájában, és a Nyugati pályaudvaron baktatott a kettes vágány felé, mert onnan indult a vonata haza. Az Eiffel-csarnok közepe táján - ahol a nagy kijelző táblán sorban jelennek meg az induló és érkező vonatok adatai - egy idős házaspárra lett figyelmes: két alacsony emberke, régimódi, de elegáns ruhában, lábuknál vulkánfíber bőrröndökkel. Mintha az ötvenes évek divatmagazinjaiból léptek volna ki. Ha a néni csomagja mellett nem díszelgett volna egy viszonylag új és modern hűtőtáska, azt hihette volna, hogy valami kosztümös filmet forgatnak a pályaudvaron, és abból csöppentek ide. A nénin csinos tweed kosztüm csipkegalléros blúzzal és trottőr sarkú cipő, fején kis karimájú kalap, a bácsi pedig kétsoros gombolású gyapjúöltönyben, kezében oroszlánfejes bottal, melyet igyekezett sétapálcaként tartani, de amikor megindult Robi felé, látszott a járásán, hogy a bot inkább támasztékul szolgál.

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 2.

- Jó napot, fiatalember! - szólította meg a vasutas egyenruhát viselő magas fiút, akinek az idős úr jóformán csak a melléig ért. Mondja, ugye maga itt dolgozik?
- Igen, uram, mozdonyvezető vagyok. Segíthetek valamiben?
- Hát tudja, nézem én már egy ideje ezt a fránya táblát, amin csak úgy cikáznak a feliratok, de sehol se látom kiírva a békéscsabai gyorsot... pedig már negyedóra múlva indulnia kellene. Direkt kijöttünk egy órával előbb az állomásra, nehogy útközben elromoljon a villanyos - mert tudja, az én fiatalkoromban még így hívtuk ezt a sárga masinát, ami itt a Teréz körúton vágat. Szóval itt vagyunk már egy jó ideje, de se be nem mondják, se ki nem írják a mi vonatunkat.
- A békéscsabait? De hát az nem innen indul, hanem, ha jól tudom, a Keletiből...
- Ha jól tudja? De hát nem maga mondta, hogy mozdonyvezető? Ha igen, akkor pontosan tudnia kell, melyik vonat honnan indul, különben hogy jelentkezik szolgálatra?
- Kedves uram, nekünk nem kell az összes menetrendet fejből tudni - válaszolta türelmesen Robi -, minden mozdonyvezetőnek van szolgálati helye, ahol a felvigyázók elkészítik a beosztásukat egy hónapra előre, hogy mikor melyik vonalon teljesítenek szolgálatot. Tetszik tudni, nagyon sokan vagyunk ám mozdonyvezetők, ezt csak így lehet megoldani.
- Jó, ezt értem, de akkor se hiszem el magának, hogy a mi vonatunk nem innen indul, hiszen 25 éve is, amikor szegény anyámat temettük - mondja, és kissé elfátyolosodik a tekintete -, innen utaztunk. Maga, fiatalember, félre akar engem vezetni!
- De kedves uram! Miért akarnám félrevezetni? Tessék nekem elhinni, hogy 25 év alatt változott a menetrend, észszerűsíthették a pályaudvarok vonatelosztását. De ha nem tetszik nekem hinni, keressen egy kalauzt, akinek a jegykiadó gépén meg lehet nézni a vonatokat.
- Szóval le akar rázni? Beccap, és utána itt hagy? Értse meg, hogy nekünk el kell érnünk a 10:25-ös vonatot, mert egy nagyon jó kollégám, a battonyai körorvos temetésére megyünk, és minket otthon, Békéscsabán ennél a vonatnál várnak.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Tessék elhinni, hogy én segíteni akarok, ha kell, még a 72-es trolizhoz is elkísérem Önöket, hogy át tudjanak menni a Keletibe...

- Fiatalember! - szólította meg ekkor a néni, aki eddig csak csendben figyelte a párbeszédüket. - Én a múlt héten itt, ezen a pályaudvaron kérdeztem meg a jegypénztárnál, hogy valóban igaz-e, hogy a korunknál fogva ingyen utazhatunk, és akkor az aranyos kisasszonytól azt is megkérdeztem, mikor megy délelőtt vonat Békéscsabára? Ő belenézett abba a masinába, ami előtte volt, keresgélt egy kicsit, és azt mondta, minden óra 25-kor megy a lökösházi vonat, és arról le tudunk szállni a csabai állomáson. De arról egy szót se ejtett, hogy az a vonat nem innen indul! Ha maga szerint mindenkinek csak a saját állomáshelyének a vonatit kell ismernie, akkor az a kis hölgy csakis azért tudhatta a pontos indulást, mert a vonat innen indul.

Robi tanácstalanul nézett szét. Senkit se látott, akin kalauz egyenruha lett volna. Nem akarta magára hagyni az időseket, valahogy segíteni akart. Végül az jutott eszébe, felhívja a mozdonyirányítókat, és odaadja a telefont az idős úrnak, hátha az ügyeletesnek elhiszi, hogy át kell menniük a másik pályaudvarra.

- Tetszik tudni, mit gondoltam? Ha már nekem nem hiszik el, hogy a jegypénztáros látja az egész ország menetrendjét a számítógépen - sőt, ha akarja, akkor a másik országokét is -, és még jegyet is tud adni bármelyik vonatra, kiinduló állomástól függetlenül, akkor felhívom a fellettesemet, tessék tőle telefonon megkérdezni, igazat mondok-e.

Ezután választ sem várva tárcsázta az irányítókat, és gyorsan felvázolta, hogy ő már sietne haza a szolgálatból, mert röviddel jön vissza (vagyis estére újra dolgozik), de nem akarja magára hagyni az idős utasokat, akik nem hiszik el neki, hogy a békéscsabai vonatot a Nyugatiban hiába várják. A vonal túloldalán a kolléga persze élcelődni kezdett, hogy mert olyan „kis becsapós vagy”, de azután komolyra fordította a szót, és mondta, hogy „Rendben, add oda az úrnak a telefont, megpróbálom megértetni vele, hogy már legalább 20 éve a Keletiből mennek a Békés megyei vonatok.” A bácsi egy ideig méregette a kezébe adott mobiltelefont, majd hallva, hogy a túloldalon szólongatják, megpróbálta a Robitól látott módon a füléhez tartani. Egy kis ideig csak értetlenkedő

hümmögéseket hallatott, majd magyarázkodásba kezdett, hogy „Értse meg az úr, hogy mi eddig mindig innen utaztunk hazal”, és csak nagy nehezen fogadta el az irányító magyarázatát. Ezután visszaadta a telefont, rebegett egy köszönöm-félét, és a feleségéhez fordult:

- Hát, Lídiám, minket „jól megvezettek”, ahogy az unokánk mondaná! Most hogy fogjuk elérni azt a vonatot, aminél várnak? Fel kéne hívni Annuskáékat, hogy ne várjanak feleslegesen az állomáson.

- Mondja, fiatalember - fordult ekkor ismét Robihoz -, van még itt az állomáson valahol a falon vezetékes telefon? Tudja, amibe olyan tanust kell beledobni?

- Hát nem hinném, hogy olyan még létezik, de ha el tetszenek indulni a Podmaniczki utca felé a trolizhoz, útközben van egy posta. Onnan biztos lehet telefonálni.

- Jól van, kedves, induljunk - fordult a feleségéhez -, ha már így járunk... csak tudnám, miért kell mindig, mindent megváltoztatni!

Reményi Tamás: Túlnyomás

Szédeleg a vermut vére,
Nem találja kiútját,
Testben rakja le salakját,
Agyban elterül a gőze.
Megy a gőzös dülöngélve,
Szemaforja keresztbe lát,
Sínpár vezet az agyon át,
Elpárolog józan esze.

Sikolt, mikor erőt gyűjtött,
Agyában kattog az ideg,
A pályán megáll sötétben:
Mert értelemben ütközött.
Önmaga a masiniszta:
Gép és agy Ő egy személyben,
Gőz tartja őt erőnlétben,
Szeme forog, mint körhinta.

Elhasználódott gépezet,
Szervizelni való járgány,
Imit-amott már egy zárvány:
Létnek nincs benne élvezet!
Mély értelmet kap álmában,
Gyárkéményként gőz párolog,
S tüdeje mindig csak dohog:
Roncsderbizik kalákában!

Kutasi Horváth Katalin: Jegyeket, bérleteket kérem!

Jól van, előre megígérem, nem szapuljuk őket, hiszen csak a munkájukat végzik. Végzik? Mennyire gyakran halljuk a határozott felszólítást, amit korrekt, minden utasra kiterjedő érdeklődés, ellenőrzés követ? No, ha gyakran, akkor nincs is semmi baj... Az alábbi kis hangulatképek azonban nem mindig erről tanúskodnak. Igen, a jegyellenőr is ember, ő is lehet fáradt vagy figyelmetlenebb. És a csudába, hallom, ahogy felkiáltanak. Igazuk van! Az utasokkal sem könnyű! Van, aki mesterfokon végzi a bliccelést, és pimasz módon fittyet hány a társadalmi normákra. Okmányait letagadja, hamis adatokat diktál be, közli, hogy úgysis le akart szállni... Mekkora igazság, hogy nem vagyunk egyformák! Amúgy hála istennek!

1.

Hétköznap. Lazán telt aluljáró. Kissé nagy a formaruha a jegyvizsgálón.

- Na mi van, te kis idejétmúlt? Hát fel tudsz nézni az okoskából? Bocs, hogy erre jártam. Nem akartalak megzavarni! Tényleg képes vagy úgy tenni, mintha érdekelne, enyém-e a bérlet? Mert nyilván nem az érvényességét nézed, csak a fényképemet stírolod. Jól van, nézegesd csak... Szeretnéd megtartani? Amúgy hányas ez a brutál gyönyör? Jól látsz vele? Most miért vágsz ilyen fansali képet? Nem, nem sajnálom téled azt a kis lét. De valljuk be: totál értelmetlen itt állnod ebben a huzatban, még megfázol itt nekem! - zárom le képzeletbeli párbeszédünket.

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 2.

2.

Hétköznap reggel. A mozgólépcsőnél négy ellenőr, könnyökölve, egymásra - és a péksüteményeket árusító hölgyre, majd a bizalmas hírekkel érkező biztonsági őrrre - figyelve...

- Piszok jó, hogy itt álltok ennyien egy kupacban! Legalább van állások. Nem unatkoztok. Micsoda hatékonyság! Csak ne lennétek ennyire útban! Meg aztán így át kell beszélgetek rajtunk, erre közlekedőkön, akik dolgozni megyünk... Igencsak bosszantó lehet! Azért... Legalább hol az egyikőtök, hol a másik tenne úgy, mintha ránézne a bérletünkre! Esélyünk sincs. A csudának vettük elő már megint... - morfondírozok félhangosan.

3.

Vasárnap van. Leszálltam a villamosról. Mennék tovább metróval. Meg kell mutatnom a bérletemet, látszólag kíváncsiak rá az ellenőrök, de azonnal belém hasít: előző nap a túrazsákomban hagytam.

- Na jó, nincs mit tenni, veszek akkor jegyet! Ja, a bukszám is a zsákban maradt... Várnak. Tovább kell utaznom. A villamoson milyen jól elvoltam! Nem tudtam, hogy nincs nálam az a fránya bérlet, így a legnagyobb lelki nyugalommal tujáztam. Most viszont érzem, fel kell mutatnom valamit. Hoppá! A „valamit” szón van a hangsúly. Mi van nálam? Papírzsebkendő. Nem jó. Á, ez az! A kis, fehér műanyagból készült munkahelyi belépőkártyám. Tökéletes! Határozottan közelíték, s a világ legtermészetesebb módján, a legártatlanabb arccal felmutatom a belépőkártyám az egyik ellenőrnek, miközben a szemébe nézek, s ráköszönök mosolyogva. Bólintva megköszöni... A mozdulat kellett neki. Várnak. Megyek. (A bérletem is vár. Otthon...)

4.

Vasárnap. Alig akad néhány utas. A jegyellenőr fülében dugasz, zenét hallgat és füttyörészget. Rágógumit durrogat.

- Hé, öcsém! Minek állsz itt? Csodálkozol, ha semmibe vesznek? Hogy miért nem mutatom meg a jegyem? Mert bérletem van. Na, ehhez mit szólsz? Hogy azt sem mutattam be? Még szép! És tudod, miért? Mert

nem kérted! Csak a rágódat hallottam sorozatban csattanni! Jól van, ki-beszélgettük magunkat, szevasz! - vetem oda neki hátra fordulva, mert engem már visz lefele a metróhoz a mozgólépcső. Simán utánam tudna jönni, nem sietek el, hisz kisiskolás korom óta mindig is volt bérletem, és ha nem kérné soha senki, akkor is megvenném becsületből...

5.

Péntek. Ballagás volt. Sodor a tömeg. Fel vagyok pakolva. Ellenőrök csodálják szép csokromat. El is felejtik kérni a jegyemet, bérletemet.

- Ó, hát van ám bérletem, tudják mit?! Meg is mutatom, látom, rendesen végzik a munkájukat! Fogja csak! - adom oda egyiküknek csodaszép csokromat, a másiknak pedig teli szatyromat nyújtom, s ő már fogja is. Én meg szép kényelmesen előveszem a bérletemet a retikülőmből, amit ígértem. Mosolyogva megköszönik, s visszanyújtják járandóságomat. Mindenki nagyon boldog. S hogy ki a legboldogabb? Ki jegy nélkül mindenközben - kihasználva a közjátékot, akaratlan segítségemmel - túljutott a kordonon...

6.

Hatodika. Visz az ár. A kijáratnál ellenőrök. (A bejáratnál szoktak lenni.) Meglátva őket tudatosul bennem, hogy repül az idő, s hogy előző nap lejárt a bérletem. Ez idáig nem zavart, békésen utazgattam. Fel is mutattam már néhányszor, mert érvényesnek hittem.

- Most tényleg hatodika van? Szüleim mindig becsülettel megvették nekem, majd megvettem én magam hónapról hónapra a bérletet. Nekünk így volt mindig is természetes. Mekkora igazságtalanság lenne, ha most megbüntetnék! Nem magyarázok, nem mutatom be utólag - pörög bennem a sok gondolat. Határozottan megindulok a lejárt bérletemmel az egyik ellenőr felé - hisz aznap már többször is megtettem -, s felmutatom azt neki egy pillanatra, de éles sas szemével kiböki a pillanat tört része alatt a lényegét.

- Asszonyom, ez a bérlet nem érvényes!

De én csak konokul megyek tovább, és már négy lépéssel arrébb vagyok, mikor eljut a tudatomig a hang, és mosolyogva visszanezdek:

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 2.

- Dehogynem! Rosszul láttá! (Kicsit szégyellem magam emiatt, nyilván most bizonygatja a társainak a maga igazát felháborodottan...)

Ahogy felérek a villamosmegállóba, már pötyögöm is az automata képernyőjére a megvásárolni kívánt bérlet adatait... (Ha mégis utánam jön az ellenőr, megmutatom neki, mint a nem is tudom, hány hónapra visszamenőleg meglévő bérletszelvényeimet...)

Megígértem, próbáltam betartani. Nem szapultam senkit. Egy picit talán szurkálódtam? Meglehet. Megnyugtatók mindenkit, hogy lényegében csak bensőmben formálódtak a szavak, kevés hangzott el közülük valójában. Viszont megtörtént eseteket rögzítettem, s némelyik tényen, jelenségen, kérdésen mindenképpen érdemes elgondolkodni!

Keszy-Harmath Dániel: Vonattal 2024 márciusában

Minden az atomrobbanás előtti estén kezdődött. Laci a szokásos módon felvonatozott a zónába, ahol még működött a víztisztító, hogy megvegye a következő hét túléléséhez szükséges 5 liter vizet. Ezt kellett volna beosztania. Ráadásul már rendesen benne voltak a 10 hónapon át húzódo nyárban, március 26-a volt, és 45 fokot mutatott a hőmérő este 9 órakor.

Laci alig bírta koncentrálni arra, hogy jó helyen szálljon le, szinte fájt neki a hőség és a szomjúság. Ma egyetlen pohár vizet ivott, azt is reggel. A torkában és az egész nyelőcsövén tüzes szárazság lett úrrá. Tömeg volt a vonaton, aznap ez volt a zónába tartó két járat közül a második. Laci az egykori Békéscsaba környékén élt, ahol nap mint nap veszélyben volt az élete a sivatagi homokvihar miatt. De ez az út az észak-magyarországi zóna felé is tartogatott nem jóleső izgalmakat: erdőtüzek között kellett helyt állnia a sebesvonatnak, hogy épségben elszállítsa a célállomáshoz az utasokat. Laci nagyon kivolt, egyrészt azért, mert nem fért fel a délelőtti járatra, másrészt ahogy megszerezte a vizet, azon nyomban vissza is kell majd fordulnia, mert a magaféle 5.35-ös ember nem tartózkodhatott sokáig a zónában. Ott csak a 8.00 fölöttiek élhet-

tek, akiknek nagy része külföldi befektető volt. Tavaly még reménykedett benne Laci, hogy esetleg felmegy az értéke legalább 6.00 környékére, de mindez hiú ábránd maradt. Most huszonnégy éves, és ha megéri a harmincat, akkor is maximum a 6.80-ra van esélye. De mint tudjuk, az értéke csökkenhet is, így ez a vágyott cél sincs garantálva.

A vonaton volt belélegezhető levegő, így a magával hurcolt oxigénpalackot le tudta venni, és a lábai között a földön tárolta. Eszébe jutottak azok az idők, amikor a vonatokon még voltak ülőhelyek is, de amióta ilyen ritka a vasúti közlekedés, nem gazdaságos ülőhelyeket is fenntartani. Az természetesen csak a 8.00 fölötti embereknek jár. Lacinak nagyon szűkös helyen kellett nyomorognia, iszonyatosan kényelmetlen volt, és nagyon fájta a karja a kapaszkodástól. Az egészben annyi jó volt legalább, hogy a régi 5-6 órás vonatút helyett ezek az új vonatok már 2 óra alatt feljutottak a zónába.

Amikor az egykori Balaton kiszáradt medre mellett haladtak el, Laci észrevette, hogy egy félénk tekintetű, zöld szemű lány ácsorog vele szemben. Különösebben csinosnak nem mondanánk, de valami mégis megfogta benne Lacit. Ugyanaz a barna overall volt rajta, mint minden 8.00 alatti emberen, és nála is volt oxigénpalack meg üres vizeskanna. Sors társak. Laci teljesen belefeledkezett a bámulásba, és olyan gondolatok forogtak a fejében, hogy ennyi idősen annak idején a szülei már házasok voltak. Sajnos már egyikük sem él, a világháború 2020-as kirobbánásakor mindketten életüket veszítették. Laci azóta a déli telepen él másik ötszáz ezer hozzá hasonló szerencsétlennel. Jobb híján most ők a „családtagjai”. Eddig bele se mert gondolni, hogy milyen lenne megismerkedni egy nővel, családot alapítani, hiszen ki az a gazember, aki ilyen világban élésre kényszerítene egy gyereket. De most valahogy mégis átfutott a gondolat az agyán. Amióta tavaly bevezették a túlnépesedés miatti egygyerekes kvótát, azóta most gondol először a gyermekáldásra, és gondolataiban fia születik, akire végtelenül büszke.

A merengés közepette váratlanul felnéz a fiatal lány a földet bámulásból, és észreveszi, hogy Laci nézi őt. A fiú nagyon elszégyelli magát, és szándékosan félretekint, de ezt olyan egyértelműen sikerül kivite-

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 2.

leznie, hogy a lány egyszerűen kineveti őt. Erre fel Laci is elkezd mosolyogni saját bénázásán, majd erőt vesz magán, és megszólítja a lányt:

- Ha gondolod, visszafele segítek majd a kannád cipelésében. Jó nehéz lehet.

- Köszí, aranyos vagy. Az biztos, hogy elkél a segítség. Barbi vagyok amúgy.

- Laci.

- Örvendek - mondta mosolygva a lány, ami tovább bátorította a fiút. És annak ellenére, hogy legalább tizenöten álltak még rajtuk kívül a fülkében, folytatták a beszélgetést.

Barbi mesélt a családjáról, a háborúban meghalt bátyjáról, a nehézségeikről, és arról, hogy régen szeretett volna egyetemre járni, de a pontozórendszer bevezetése óta ez már csak a 8.00 fölöttiek kiváltsága, mint oly sok más dolog is. Laci egy csapásra rájött, hogy Barbi nemcsak bájos, hanem okos is, tele ambíciókkal, célokkal, ami ebben az embertelen új világban ritkaságszámba megy. A maga realista pesszimizmusával szembeállítva Barbi felfogása kifejezetten szívet melengető volt Laci számára.

Onnantól végigbeszélgették a maradék fél órát a vonaton, majd együtt mentek a vasútállomástól a szigorúan őrzött víztisztítóhoz, és kicsit közben el is felejtették, hogy milyen nyomorult a helyzet, és hogy miért is vannak itt. Amikor a biztonsági őrök kíséretében visszaértek a vasúthoz, és Laci segített feltenni Barbi teli kannáját is, egy véletlen mozdulatnak köszönhetően Laci hozzáért a lány kezéhez, aki nem húzódott el tőle, hanem még erőteljesebben vigyorgott.

Megkezdődött a visszaút, amit már együtt töltöttek, és ahogyan szoroson egymás mellett álltak, úgy kezdett el kalapálni Laci szíve. Ismeretlen, furcsa érzés volt ez számára, nem tudta, hogy életében most először lett szerelmes. És azt sem, hogy utoljára is. Barbi mosolya folyamatosan bátorította őt.

A visszaút sem volt zökkenőmentes, a vonat az erdőtüzek miatt olyat befékezett, hogy az utasok összeestek, Laci és Barbi egymáson kötött ki. Akkor csattant el az első csók. Egy öregasszony morgott magában, hogy micsoda viselkedés ez tömegközlekedési eszközön, de a két fiatal

számára mesés maradt a pillanat. Aztán Laci észrevette, hogy a befékezéstől Barbi vizeskannája kinyílt, és a víz fele kifolyt. A tragikus felismerés után a helyzetet hősként oldotta meg a fiú: felajánlotta, hogy kipótolja a kilöttyent vizet a sajátjából. Barbi mosolya is visszatért, és kezdte érezni, hogy ezzel a fiúval akarja leélni az életét. Így is lett.

Ahogy visszaértek a déli telepre, és leszálltak a vonatról, oxigént lélegezve a palackból, Laci most már határozottan azt gondolta, hogy nincs szebb lány Barbinál.

A telepet is fegyveres katonák őrizték, nem mintha ide bárki is szívesen be akart volna hatolni. Barbi egy másik részén élt a telepnek, de most ő is Lacival tartott, és alig sikerült kimagyarázniuk az egyik őrnök a dolgot, de végül sikeresen bejutottak Laci lakrészébe. A fiú szobájában nyolc másik ember is lakott, de amióta alig van élhető terület, az embereknek osztozniuk kell a helyeken, így mindenki megszokta már, hogy nincs privátszféra a világon. Így ez a két fiatal, mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna, boldogan csókolózott, majd szeretkezett Laci ágyn, a többi ember meg aludt vagy alvást színlelt, és tapintatosan hagyta, hogy a fiatalok egymáséi legyenek.

Csodálatos éjszaka volt. Laci és Barbi egymás karjaiban, életük legboldogabb pillanatában, mosollyal az arcukon haltak meg a hajnalban érkező atombombától, és ahogyan együtt dobogott a szívük az utazás elejétől kezdve, együtt is csöndesedett el...

Buday Anikó: Hajnalban a buszon

Még sötét volt, mikor elindultam a buszmegállóba. Vidéken lakom, és a városban dolgozom, így minden nap busszal járok a munkahelyemre. Szerencsére a városi buszmegállótól nincs messze a munkahelyem, onnan gyalog megyek tovább.

Korán indulok otthonról, reggel hat órakor már vár az első vendégem a fodrászüzletben. Sokan állunk a buszmegállóban, köztük egy anyuka az álmos kislányával. Jól ismerjük őket, hisz minden reggel együtt utazunk velük, az ötórás busszal. Az anyuka a Napsugár oviban dadus, így a kis-

lányát is abba az óvodába hordja. Jocó is itt van már, rágó a szájában, próbál lazának tűnni, de nem áll jól neki. Azt hiszem, eladó a Mammutban. Nellike is befutott, mindig későn jön, a kontya csak úgy röpül utána, ahogy magas sarkú cipőjében csetlik, botlik a buszhoz. Komikus látvány, de mi már megszoktuk. Titkár nő a budapesti Vízműveknél, igen büszke rá. Józsi bácsi csendben szív még egy pár slukkot a cigijéből, azután a földre dobva rátapos. Beáll a busz a megállóba, Gábor, a sofőr egyenként enged föl minket. Menetjegyet nála lehet venni, de legtöbbszörünknek bérletünk van, így gyorsan megtelik a busz, és indulhatunk. Mindenki bevackol az ülésre, van, aki próbál még aludni egy kicsit, vannak, akik csendben beszélgetnek, én előveszem a könyvemet, hogy olvasással töltssem a negyvenöt perc menetidőt. Két kofa száll föl még az utolsó pillanatban, telepakolt nagy kosarakkal. Gábor, a sofőr csóválja a fejét, de nem szól semmit. A két kofa nagy hangon beszélget az ideitermésről, szidják az időjárást, a megdrágult standot a piacon, a válogatós vevőket, és panaszkodnak, hogy mennyi munka, amíg a zöldség vagy a gyümölcs a standra kerül. A pici kislány nyugós, nyafogva veszi szájába az ujját, és bújik az anyjához. Józsi bácsi krákol a reggeli cigitől, Nellike meg úgy büzlik a zárt térben a magára locsolt olcsó kölnitől, hogy zsebkendőt tartok az orrom elé. A következő faluban is sok a felszálló utas. Az ülőhelyek elfogytak, sorban állnak az új felszállók az ülések között. Morognak, szidják a Volánt, hogy miért nem indít több buszt ilyenkor, mikor ekkora tömeg van. Pedig a bérletért jól elkérik az árat. Minden évben emelik, és van munkahely, ahol nem térítik meg az útiköltséget. Vajon hová megy az a sok pénz, mert a buszokra nemigen költenek, a várótermek is koszosak, télen hidegek, huzatosak. Hová, hová? Jön a válasz. Hát zsebbe, ma ilyen a világ! A kisember csak fizessen, meg tűrjön, a nagyok meg zsebre tesznek mindent. Csendben hallgatom a beszélgetést. A könyvem nyitva fekszik az ölemben. Álmos vagyok, egy kicsit lehunyom a szemem, amikor hangoskodás üti meg a fülem. A busz hátsó részéről jön a hang. Nellike szidja a mellette álló, úgy ötven körüli férfit, húzódjon arrébb, és azonnal hagyja abba a háta simogatását, mert ő nem olyan nő, aki az ilyesmit eltűri. A férfi felháborodva kikéri magának a gyanúsítgatást, és arrébb húzódik Nellike

ülésétől. Kezd érdekes lenni a dolog, ki is nyílt a szemem. „Menjen még arrébb - sikítja magas hangon Nellike -, vagy leszállítatom a buszról!” „Nem megyek sehová, viselkedjen, kisasszony!” „Magának nem vagyok kisasszony, érti? Magának senki sem vagyok!” - visítja Nellike. A férfi mérgesen még arrébb húzódik, így Nellike megnyugszik. Mindenki visszafordul, és folytatja a megkezdett beszélgetést, alvást, olvasást.

„Pedig alig bírtam már mellette állni, olyan büdös a kölnije” - hallom panaszkodni a férfit a mellette álló utasnak. Az nem szólt semmit, de Nellike kontya emelkedni kezdett az ülésről, előrehajolt, és lekevert a férfinak egyet hátulról. Újra megélné a busz. Volt, aki igazat adott Nellikének, volt, aki teljesen fölháborodva a férfi mellé állt. Nagy lett a csetepaté! A férfi lefogta Nellike két kezét, és megpróbálta visszanyomni az ülésre, ezt persze ő nem hagyta. Már Nellike is állt, és magassarkú cipőjének a sarkával jól rálépett a férfi lábára. Igen ám, de az nem a férfi lába volt, hanem a mellette álló nőé, aki erre megragadta Nellike szépen fésült kontyát, ami döbbenetére a kezében maradt. Bal kezében a konttyal, szemében a döbbenettel, jobb kézzel lekevert egy jó nagy pofont Nellike szépen sminkelt arcára. A kislány is sírva fakadt, volt sírás, visítás, ordibálás, addig, míg Gábor, a sofőr meg nem unta. Félreállt a busszal, kinyitotta a busz ajtaját, és megkérte a verekedő, randalírozó, pofozkodó utasokat, hogy szálljanak le a buszról, vagy rendőrt hív. Csönd lett a buszon, mindenki sunnyogott, csak a kislány ijedt szuszogását lehetett hallani. A férfi szó nélkül leszállt, és átszállt az utánunk jövő városi kék buszra. Nellike és a sérült nő alkudozni kezdett a sofőrrel, de látva Gábor határozottságát, morogva, egymást lökdösve leszálltak a buszról.

Az ajtók bezáródtak, és mi folytattuk az utunkat. Az utasok csendben tárgyalták a történeteket, igazat adva Gábornak. Lassan megérkeztünk, egy kis késéssel a történetek miatt. A végállomásnál mindenki kiszállt a buszból, és igyekezett tovább a dolgára. Másnap a reggel ötórás buszról hiányzott Nellike. Egy jól értesült útítársunk mesélte, hogy a verekedés tovább folytatódott ott, ahol a sofőr kirakta Nellikét és a másik hölgyet. Végül az egyiküket a rendőrautó a rendőrségre, a másikat pedig mentőautó a kórházba vitte. A férfit soha többet nem láttam ezen a járaton.

Képzeld el... című irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

**Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>**

**Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
<http://poeta.hu/ingyen> oldalon**

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
